

Lelki percek Spyridon Bailey atyával

Spyridon atya orosz ortodox pap az angliai Telfordban. Az Athosról érkező és Essexben monostort alapító Sofronij atya lelki örökségét képviseli és tanítja. Több könyv szerzője. A youtube-on sok, pár perces elmélkedés hallható tőle angol nyelven. Ezen a felületen olvasható néhány előadásának rövid foglalata, mely terveink szerint bővülni fog. Spyridon atya gondolatainak ilyen módon történő tolmácsolása nem jelenti azt, hogy egyéb, itt **nem** közölt tanításaival a fordító vagy görögkatolikus egyházunk minden esetben maradéktalanul egyetért.

Koronavírus és önelégültség

„Aki az Úr szolgálatába szegődött, csak az ő Mesterét féli. De aki nem féli Őt, sokszor a saját árnyékától is megijed.” (Létraszent János)

Bizonyos értelemben **ez a nagyböjt** is olyan, mint más nagyböjt, másfelől viszont a koronavírus és az általa kiváltott reakció miatt, egészen **kivételes** is. A nagyböjt egy lelki küzdőtér, amit mi „találtunk ki”. Kitaláltunk egy spirituális arénát, azért hogy tudatosan szemléljük magunkat, befelé figyeljünk, hogy figyelmesek legyünk, hogy őrizzük magunkat és érzéseinket mindaz ellen, amivel a világ össze akar minket zavarni. Az a dolgunk, hogy bűnbánatot tartsunk, hogy felvegyük a küzdelmet a szenvedélyeinkkel és belső késztetéseinkkel, hogy böjtöljünk és imádkozzunk.

Két fontos szempont a böjthöz: a böjtölésünk megkívánja, hogy másképpen vásároljunk be, másképpen főzzünk – de ezek a gyakorlati dolgok félrevihetnek minket: az étel még külsőség. A böjtünknek belső dolognak kell lennie. A böjt utolsó pár hetében koncentráltan törekedjünk a töredelemre, és hogy szenvedélyeinken felülkerekedjünk.

Nem vagyunk egyedül a böjtünkben. Nemcsak magunkért böjtölünk, hanem az egyházért és az egész világért, az emberiségért is. Nem egyedül böjtölünk, hanem helyi közösségünk és a világegyház részeiként is. A nyugati világ különösen is individualista szemléletre buzdít, a független, erős egyént értékeli. De mi ezt az utat együtt tesszük meg, együtt böjtölünk és egymásért.

Ilyenkor fedezzük fel szabadságunk igazi természetét, amit Istentől kaptunk. Isten nem kényszerít minket, hogy böjtöljünk. Ő nem erőlteti ránk, hogy küzdjünk. Ő **hív** minket. Szabadságunk nagyon értékes ajándék. De csak akkor gyakoroljuk igazi szabadságunkat, amikor valóban töredelmet gyakorlunk és felülemelkedünk azokon a késztetéseinken, melyek szenvedélyeinknek való alávetettségünkből fakadnak.

Most Nagyböjt van. A média egyfajta hisztériát kelt a koronavírussal kapcsolatban. És valóban, sok ember nagyon beteg, a már meglévő betegségekkel küzdők és az idősek életveszélyben lehetnek – de ebben is együtt vagyunk. Törődjünk a másikkal, a szomszédunkkal, a veszélyeztetett, sebezhető embertársainkkal. Ám **nem szabad engednünk, hogy eluralkodjon rajtunk a félelem!** Ne engedjük, hogy a média félelmet ébresszen bennünk! Ne feledjük, hogy **nem a kormány, nem a tudósok vagy az orvosok fognak megmenteni minket. Lehet, hogy meghosszabbítják életünket egy időre**, és ha Isten is úgy akarja, legyőzik a vírust – ám **csak ha reményünket Jézusba és ígéreteibe fektetjük, akkor találjuk meg a békét és az Ő szabadítását.** Eszembe jut Szent Chad, templomunk védőszentje, aki a 7. században, a pestis idején gyalogosan látogatta a járványban megbetegedetteket. Bizalmát Istenbe helyezte. Jézus és az angyalok az evangéliumokban sokszor elmondják: „Ne féljete!” Reményünket helyezzük Istenbe, az elosztatja a jelen világ félelmeit. Mi csak látogatóban vagyunk ezen a földön, nem ez a mi otthonunk. A szívünk az eljövendő élet felé tekint.

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” (Jn 14,27)

Az atya tanítását megnézhetitek itt:

<https://www.youtube.com/watch?v=LOuQrD0DbiM>

Elidegenedni Istentől

„Isten meg tudja menteni a bűnöst, aki vagyok, de nem a szentet, akinek látszani akarok.”
(Kronstadti Szt. János)

Lukács evangéliumának 16. fejezetében Jézus a gazdag ember és a szegény Lázár példázatával tanít minket. A gazdag ember e világ kényelmében élt, az ajtaja előtt fekvő Lázárról nem vett tudomást. Aztán mindketten meghalnak, a gazdag ember a pokol kínjai közé, a szegény Lázár Ábrahám kebelére kerül. Nagy szent Gergely értelmezésében a gazdag ember a zsidókat jelképezi. A zsidókat, akiknek Isten nagy kincset adott, a hit ajándékát, az Úr nevének ismeretét. Ők úgy ékeskedtek ezzel, mint a gazdag ember a finom kelmékkel, melyekbe öltözött; hitüket tetszelgés tárgyává tették, és olyan külsőség maradt számukra, ami nem hatolt be a szívükbe, nem változtatta meg őket, nem készítette őket nagyobb szeretetre, vagy arra, hogy felismerjék Krisztust, amikor eljön.

Lázár a zsidók által pogánynak tartott népeket jelképezi. Ábrahám a történetben „fiamnak” nevezi – tehát ő az igazi örököse mindannak az ígéretnak, amit az Úr Ábrahámnak adott. Lázár csak a morzsákból akart részesülni, de azt is megtagadták tőle, és lám, a gazdag ember azért kiált, hogy Lázár legalább ajkát és nyelvét nedvesítse meg - mert a törvény szavai, az igaz hit igéi csak a szájáig jutottak, ott égtek, nem jutottak mélyebbre. Ám most tőle vonják meg ezt az apró vigaszt.

Észrevehetjük, hogy Jézus nevéen szólítja Lázárt, a szegényt. Ebben a világban a gazdagok, hatalmasok nevét mindenki ismeri, gyakran emlegetik őket mindenhol. Ebben a történetben viszont **nem tudjuk, nem ismerjük meg a gazdag ember nevét, mert elidegenítette magát Istentől.** Lázár az, aki közel van, aki az örököse Isten ígéréteinek.

Jézus azt mondta, hogy evangéliuma ellenkezést fog hozni apa és fia, anya és lánya közé. Mert vannak emberek, akiket **az örömhír megváltoztat**, és így elkülöníti őket a többiektől. **És ehhez hasonlóan, az, ahogy élünk, vagy Krisztushoz tesz minket hasonlóvá, vagy elidegenít tőle.** Ha evilág élvezeteinek élünk, a jólétet keresve, már itt megkapjuk jutalmunkat, és az utolsó napon talán ezeket a szavakat halljuk majd: „Távozzatok tőlem, nem ismerlek titeket!” Szegény és gazdag ugyanúgy meghal, és számot kell adnia Istennek. Mindannyian meg fogunk halni. De amíg lélegzünk, amíg életben vagyunk, van reményünk. Amíg van időnk, lehetőségünk van keresni Isten könyörületét és bocsánatát. Amíg szívhatjuk a levegőt, ismerjük fel lelki nyomorunkat, bűnünket, és hogy milyen messzire elmaradtunk a szeretet mércéjétől. Amíg még van időnk.

Az atya tanítását itt nézhetitek meg:

<https://www.youtube.com/watch?v=gMY-zDtIwQ>

Találkozni Istennel a mindennapjainkban

„Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram.” (Lk 5,8)

Az egyik jól ismert, régi vád, amit gyakran szegeznek a keresztények ellen, hogy csak vasárnap, a templomban keresztények, a hétköznapokban egyébként ők is csak bűnös emberek. Reméljük, hogy ez így nem igaz mindannyiunkra, de lehet némi igazságtartalom benne: túl könnyen esünk abba a csapdába, hogy mesterségesen elkülönítjük, képzeletbeli választóvonalat húzunk aközött, hogy mi rendelkezik és mi nem rendelkezik lelki tartalommal az életünkben. Valójában az egész életünket Istennek kell ajánlanunk: azt is, ha olyan munkát kell végeznünk, amit nem szeretünk, vagy ha bizonyos emberi kapcsolatainkat nehéznek, terhesnek érzünk. Bármilyen is az, amit nem szívesen választunk, pontosan azok a pillanatok segítenek minket abban, hogy közelebb kerüljünk Istenhez.

E tekintetben a vasárnapi evangélium története is gondolatébresztő lehet, melyben Jézus találkozik a halászokkal. Szent Lukácstól tudjuk, hogy a halászok egész éjjel kint voltak a tengeren, és alig fogtak egy kevés halat. S mialatt tisztogatják a hálójukat, Jézus odamegy hozzájuk és mondja nekik, hogy vessék ki újra a hálót, és rengeteg halat fognak. Ez a csoda sok mindenre tanít minket. Először is azt látjuk, hogy **Jézus a halászokat mindennapos munkálkodásuk helyén és idején keresi meg**. Nem feltétlenül útban a templom felé, vagy imádság közben, hanem a munkájukban.

Másrészt a halászok engedelmeskednek Jézusnak. Péter eleinte kelleetlenül követi Jézus utasítását, de megteszi, amit kér. Engedelmesége tanít minket valamire. **Amíg hallgatunk Istenre, addig gondoskodik rólunk**. Ha azt képzeljük, hogy mi állunk a parancsnoki hídon, hogy mi nekünk hatalmunk van arra, hogy meghozzuk a helyes döntéseket életünkkel kapcsolatban, tekintet nélkül arra, hogy Isten mit akar – nagy veszélynek tesszük ki magunkat! Azt képzeljük, hogy bölcsőbbek vagyunk Istennél. **Csak a Neki való engedelmeség tart minket az Ő védelme alatt**.

Simon Péter maga is egy változási folyamaton megy keresztül, ahogy az egyházatyák mondják. Kezdetben Mesternek hívja Jézust, és engedelmeskedik neki, mert tekintéllyel bíró személynek ismeri fel. De a történet végére, a csoda révén, Simon először is áldásban részesül, nagyobb, mint amit el tudott volna képzelni. Az engedelmesége hozza meg az áldást. Nem kérte, és nem is számított rá, hogy Jézus képes ilyesmire, de engedelmesége révén bőséges áldásban van része. A változás folyamata abban is tetten érhető, hogy végül Jézust már Urának szólítja. Már nem csak a hatalmát ismeri fel, hanem a szentségét is, és ezzel egész élete fölötti uralkodónak ismeri el.

Ugyanakkor látva Jézus szentségét, így szól hozzá: menj el tőlem, nem vagyok méltó, hogy jelenlétedben legyek, én bűnös ember vagyok. **Csak a Krisztus szentségével való találkozásban látja meg, hogy kicsoda ő igazából**. Túl gyakran hisszük, hogy hirdethetjük az embereknek az evangéliumot úgy, hogy közben ujjal mutogatva elmagyarázzuk nekik, hogy milyen rossz és helytelen az életük. **Amire az embereknek szüksége van, az Isten szeretetének és szentségének a megpillantása**. Így tudjuk megsejteni, kicsoda Krisztus: Ő Igaz. Persze, azért imádkozunk, hogy ismerjük fel bűnösségünket, de ezt csak Isten szentségének tükrében láthatjuk meg.

Próbáljunk meg hát mindannyian engedelmeskedni Krisztusnak életünk minden vonatkozásában, **nem téve hamis különbséget lelki és nem-lelki területek között**, hanem teljes életünket Istennek ajánlva – hogy Szent Péterhez hasonlóan mérték fölött megáldassunk!

Itt nézhetitek meg az eredeti prédikációt:

<https://www.youtube.com/watch?v=YaGL8LFeepw>